

A verekedés

Senki nem tudta, hogyan kezdődött. Mint az ilyen tömegverekedéseknél lenni szokott, rendszerint elindul valamilyen mozgás a tömeg szélén vagy a közepén, de mindenképpen egy olyan ponton, ahol senki sem számít rá. Mondjuk, egy részeg lány tüzet kér, vagy egy másik hangosan az álmát kezdi mesélni, de folyton félbeszakítják, erre ideges lesz, vagy pedig késő este, az utcán valaki elbúcsúzik egy társaságtól, már jó néhány lépésre eltávolodott, amikor valaki utána szól. A távolodó megtorpan, csodálkozva néz vissza, némi hezitálás, és a társaságból rá szemrehányóan sugárzó tekinteteket látva visszaindul, de addigra az, aki eredetileg utána kiáltott, már elfordult és visszaolvadt a tömegbe. Senki nem hallotta, mit kiáltott oda pontosan, vagy ha hallotta is, akkor sem értette, talán csak artikulálatlanul rikkantott bele az éjszakába, de az is lehet, hogy kifejezetten barátságosan kiáltott a távolodó után, amit a távolodó félrehallott. A hangsúlyt valószínűleg félrehallotta, a kiáltás bántó éle ütötte meg a fülét, és mivel nyilván volt oka idő előtt távozni, talán el sem köszönt, és ez az idő előtti távozás már eleve nem volt részéről túl udvarias gesztus, hiszen a társaság éppen azt tárgyalta, hova is menjenek együtt tovább, egyszóval a távolodó, akinek komoly oka lehetett idő előtt távozni, össze téveszti a kiabálót valaki mással és bizonytalan léptekkel visszaindul. Léptei, bármily bizonytalanok is, akaratlanul indulatot fejeznek ki, *mint komor bikáé*, ahogyan a költő mondja, *olyan a járása*; s ez az idő előtti távozás, a megtorpanás, és a túl lendületes visszafordulás váratlanul olyan energiavektorokként adódnak össze, hogy ezek miatt a külön-külön megmagyarázható tényezők miatt a közeledő alak kifejezetten fenyegetőnek tűnik, pedig meglehet, nem is a kiáltás fordította vissza, csak az este folyamán elfogyasztott alkoholtól kissé kábán elfelejtett elköszönni valakitől, vagy elkérni a telefonszámát.

Ami pedig a társaságot illeti, nem is a hangosan kiáltó, s aki talán maga is megdöbben azon, hogy kiáltása milyen dühödtt reakciót vált ki, hanem mellette álló barátja érzi szükségesnek, hogy védelmezően elé lépjen, kihívó harci pózt vesz föl, két öklét magasba emeli, meglehet, inkább játékosan, mint harciasan, és mint egy bokszoló a ringben, ugrándozni kezd az úttest közepén, amitől a mellette álló lány arca idegesen megrándul és teljesen fölöslegesen sikoltozni kezd. De mivel ezeket a sikolyait az este során már többször is előadta, rá se hederítenek. A sikolyt hallva azonban a részeg, aki az előbb védelmezőleg egyetlen ugrással a barátja előtt termett, most a sikoltozó lány felé fordulva hirtelen elveszíti az egyensúlyát, voltaképpen megbotlik saját magában, vagy mintha a lány által kiadott éles hangrezgésekbe botlott volna bele, és esés közben szintén kiáltozni kezd, nem pontosan érteni, mit, olyan, mint egy indián csatakiáltás. Amire egy harmadik, ezt a szívében még az iskolai számháborúk óta visszhangzó harci jelzést meghallva átvelekszi magát a tömeg, többen csodálkozva térnek ki az útjából, ő türelmetlenül

az egyik bordái közé üt, az felszisszen, mire ő káromkodni kezd, hiszen ő csak föl akarja emelni megbotlott és a földön elterült barátját, nem látják? Most tehát a barátja hóna alá nyúl, de ezt egy negyedik illető tréfásan, nem egészen felfogva a helyzet súlyát, meg akarja akadályozni, miközben a földön elterült fiú magától is tápázkodna föl, de mivel közvetlenül mellette gyerekes lökdösődés kezdődik, újra visszazuhan a földre, amikor ki akarván térni a lökdösődők útjából, tesz egy óvatlan lépést hátrafelé.

Mindeközben az, aki az előbb otthagya a társaságot, visszaér a földre esett fiút tőle immár falanxként védelmező tömeghez, mert járását látva attól tartanak, hogy azonnal ütni fog, és mostantól mintha minden sokkal gyorsabban történne. Szinte látszik, ahogyan az erőhatások, az impulzusok, mint mikor áramütés ér egy testet, végigszaladnak a tömegen. A két lány a visszatérő elé penderül és kánonban magyarázni kezdik neki, mi történt, ő egy szót sem ért az egészből, próbál mögéjük lesni, ők erre hevesen illegetik magukat előtte, valamelyikük cigarettával kínálja, így akarja lecsillapítani, ősi módszer, vad és harcias hímgorilla kezébe szokta így a nőstény gorillacsecsemőt tenni, mire azonnal lecsillapul, de a fiú tágra nyílt szemmel módfelett csodálkozik: hiszen ő nem dohányzik, és szerinte ezt ennek a hülye picsának is illene tudnia, de a lány, aki már nagyon beleélte magát, hogy ő lesz a megmentő, és nem fogja hagyni, hogy a hülye faszok megint elrontsák az estét, és az utcán radikális Kung-fu gyakorlatokat mutassanak be, erővel a srác szájába nyomja a cigarettát, mindezt csak azért, hogy elterelje figyelmét a földre bukottról, aki eredetileg a barátját akarta megvédeni, és akit most két oldalról támogatnak, mert másodsorra olyan szerencsétlenül esett, hogy keményen beütötte a homlokát. De lehet, hogy csak a részegsége miatt jár tántorogva, arca azonban tényleg piszkos lett, és mintha vérezne is. A barátja, aki ebben a pillanatban rohant ki a kocsmából, észleli ezt a vérző arcot, talán szóltak is neki odabent, hogy verik a barátodat, odalép, de hiába faggatja a bepiszkolódott arcút, nem tud belőle értelmes választ kicsikarni, nem is hagyják rendesen odamenni hozzá, közben az vadul el-löki épp azt, aki segítőkészen az úttest túloldalán levő kapualjig támogatta, ami előtt őt szürke szemetesekuka áll a hajnali szemetesekocsira várva, a lökés következtében az egyik kuka hatalmas zajjal felborul, páran odafutnak, az egyik lány sírógörcsöt kap, két fiú már hevesen pofozkodik, és az, aki az előbb búcsú nélkül távozott, majd a kiáltást meghallva visszajött, most egyszerre három irányba rúg és kapál, nem tud elmenekülni, fálnak veti a hátát és – – –

De ezúttal nem így történt. Tiszta ügy volt, ha nem is egészen szabályos: a két fiú – mert minimum kettő kell egy verekedéshez –, vagyis az egyik fiú nem fiú volt, hanem a fiatalok közé keveredett idősebb férfi, és éppen ettől lett szurreális jellege a dolognak, mert ugyan a bőrdzsekijében, farmerjában úgy érezhette magát, mintha ugyanolyan fiatal lenne, mint a többiek, vagy öntudatlanul is azt játszotta, mint a *Halál Velencében* festett hajú öregembere a vaporetton, az is lehet, hogy tényleg buzi volt, csak ezt nem tudta magáról, de az is lehet, hogy nem volt mit tudnia magáról, lehet, hogy csupán egy magányos alak volt, aki egyetlen kérdést akart fölteni a hidegben mellcsontig kigombolt ingű, a fáradtságtól majdnem összecsucsló, Botticelli-szépségű, homlokába fésült emo hajú fiúnak, akit a társa, akivel az imént együtt jöttek ki egy mellékutcai bárból, egy darabig a sarok-

ról figyelt, és most onnan jött vissza, türelmetlenül. Nem először tett rá kísérletet, nem először próbálta meg elvonszolni a bőrdzsekis férfi közeléből a homlokába fésült hajú, Botticelli-szépségű fiút, s a bőrdzsekis alak ezt kifejezetten sértőnek találta, megérezte a barát türelmetlen és megvető mozdulatából, aki őt levegőnek nézte, hogy mit gondol szerinte róla, és monoton hangon csak egyetlen kérdést tett föl a kigombolt ingű fiúnak, miközben keményen fogta a vállát és egyenesen a szemébe nézett. A fiú álmatag mosollyal állta a pillantását. „De komolyan”, mondta a férfi, „adtam rá okot, hogy ne nevezd a barátodnak?” A fiú nem válaszolt. „Csak most találkoztunk, az előbb, ez igaz, de van-e jogod kétségbe vonni azt, hogy én a lehető legtisztább szándékokkal kérdezem ezt?” A fiú továbbra is szemtelenül nézett, „Adtam rá egyetlen parányi okot is”, közben körülöttük, mint egy bokszmeccs bíróját, ott keringett a fiú barátja, kezében a fiú lila dzsekijével, amit az nem akart elvenni tőle, vagy úgy tett, mintha nem venné észre, hogy nyújtja felé. Mintha úgy gondolná, hogy inkább megfagy, de nem hagyja ennek a szerencsétlennek, akit talán szimpatikusnak is gondolt, és szerencsétlennek, vagyis szána-lomra méltónak, és érdekesnek is – mint ahogy az éjszaka egy bizonyos korban nem más, mint antropológiai vagy zoológiai tanulmányok terepe –, de akkor sem hagyja, hogy ez a bőrdzsekis győzzön, csak éppen nem tudott megszólalni már a fáradságtól, úgyhogy szürke arccal inkább tévetegen ütött egyet maga elé, csak úgy a levegőbe, és a férfi, aki jó reflexekkel rendelkezett, félúton elkapta a levegőben a fiú öklét, úgy nézte ezt a markában tartott öklöt, mintha egy pillangót kapott volna el a réten, finoman fogta, le ne verődjön róla a hímpor. A fiú erre bedühödött, hogy ilyen könnyen leírta egy idegen, kezdte eltolni magától a férfit, ha már lökni nem tudta, és a férfit meglepte a mozdulat hevesége, óvatosan hátrálni kezdett, viszonylag magas volt a járda, ezt elfelejtette, rosszul lépett le, és teljes hosszában elterült az úttesten, a mocskos, útszéli hókupacokból kiolvadt tócsában, éppen abban a pillanatban, amikor odaért egy taxi, amelyik szerencsére lépésben haladt, mert az éjszakai lokálokkal teli utcában utasra vadászott, és idejében fékezett. Több se kellett neki, káromkodva ugrott ki a kocsijából, mert most úgy nézett ki, mintha elütötte volna a férfit, aki csupán a sárhányója elé hanyatlott, amit ő külön felháborítósnak talált. Az úttest túloldalán levő droszton parkoló taxiból azonnal kiszállt egy másik sofőr, hogy ismeretlenül is segítsen a kollégájának, akire egyébként az előbb kifejezetten dühös volt, mit jön ez itt lépésben, mért akarja elhalászni előle az utasokat, de most mégis kiszáll segíteni, mivel ő „mindent látott”, és hajlandó tanúskodni is.

A bőrdzsekis nagy nyugodtan, mint egy sokat látott matróz, fölkel az úttestről, megütögeti, leporolja magát, azt nem vette észre, milyen nagy nedves folt keletkezett a farmerján, tisztára mintha bevizelt volna, amitől csak még nevetségesebb színben tűnt föl. Az ideges és türelmetlen jóbarát, aki a lila selyemdzsekivel a kezében a sarokról jött vissza, és mindeddig ott körözött körülöttük, most rádobta a prémmel bélelt dzsekit a fiúra, és vállát átkarolva kormányozta az első mellékutca felé, amit az meg-megcsukló térdekkel túrt, de a bőrdzsekis, hirtelen, mintha a földből nőtt volna ki, megint ott termett előttük, amitől a hosszú fiú hétrét görnyedve nevetni kezdett, amin a bőrdzsekis újra megsértődött, és mintegy módszeresen kicsomagolva ezt a virágszálat, mint valami selyempapírból, a barátja karjai

közül – a barát ekkor idegesen két lépéssel hátrébb lépett –, most súlyos karját a fiú két vállára eresztve, hajszálpontosan úgy, mint az előbb, mintha csak erre az egyetlen mozdulatra lett volna szabadalma, egyenesen a fiú nevető szemébe nézve ugyanazt a kérdést tette föl neki, mint fent, monoton hangon, de mintha most már fenyegető éle is lett volna a kérdésnek, amelyikre csak egyetlen helyes válasz létezik. „De komolyan, adtam rá okot, hogy ne nevezd a barátodnak?”

A két taxis, az éjszaka élet ingyencei, a távolból szemlélték a jelenetet, szavak nélkül is értették egymást, aztán hirtelen eszükbe ötlött, hogy mégsem szabadna a bődzsekist csak úgy elengedni, mivel közben tanulmányozni kezdték a lökhárítót, amelyen egy horpadás látszott. A szabad jelzést mutató taxi nyitott ajtókkal ott állt az úttest közepén, bajos lett volna kikerülni, és most, a nyitott ajtót látva egy fekete bőrű fiú és egy szőke lány be akartak volna szállni, voltaképp a sofőr megkérdezése nélkül, és a sofőr, aki rosszkedvűen épp azon morfondírozott, kihívja-e a rendőröket vagy sem, idegesen rájuk mordult, hogy takarodjanak, mert hívja a rendőröket, de a lány addigra már bent ült a kocsiiban, és a szenegáli a sofőr durva káromkodását félreértve kérdezte, hogy mi a probléma, fekete embernek talán tilos a taxiba szállni? A lány erre villámgyorsan kiszállt, és teljes angoltudását összeszedve próbálta a szenegálit rábeszélni, hogy menjenek onnan. „Mi van”, szólalt meg a másik sofőr, „már a kurvája is belepofázik?”, amit a szenegáli, hiszen félreérthetetlen volt a hangsúly, kissé rossznéven vett, és nyilván megtorolta volna, ha nem tereli el már korábban az ő figyelmét is a bődzsekis férfi és a fiatal fiú különös tánca.

Valóban meglepő volt ez a tánc, ez a birkózásból, az erők egymásnak feszüléséből kifejlődött ritmikus ide-oda mozgás, hiszen a férfi jóval erősebb volt a fiúnál, de mivel nem akarhatta péppé verni a fiúcska arcát, egy picit engednie kellett az erejéből, miközben a nyakánál fogva odaszorította a falhoz, és a fiú úgy lógott a kezében, mint egy bábú vagy felszúrt pillangó. Ezt a fiú voltaképpen élvezte is, csak hogy közben önkéntelen verdeső kaszáló mozdulattal a bődzsekis szemébe kapott a hosszú körmével, a férfi erre elengedte a fiú nyakát, az arcához kapott és hirtelen összegörnyedt a fájdalomtól.

Ekkor már néhányan álltak körülöttük, testtartásukból úgy tűnt, mintha be akarnának avatkozni, leginkább a vékony fiú védelmében, ám ebben a pillanatban a hátuk mögött a szenegáli a sofőr arcába üvöltött „Fuck you!”, és egy lesajnáló legyintéssel otthagya a két felröhögő taxist, az egyik volt olyan bátor, hogy a szenegáli hátának mutatta a középső ujjával, hogy mit gondol erről az egészről, a nagydarab szőke addigra már a sarkon várt, és a taxis szimata nem csalt, tényleg kurva volt, nem is a legolcsóbb fajtából, mert rajta kívül még két erősen kifestett éjszakai pillangó állt mellette, a bank bejáratánál, elképesztően magas túsarkúban, és fekete macskanadrágban, kissé könnyen öltözködtek ebben az ítéletidőben dideregve járkáltak föl-alá. A bankfiókból kiszűrődő fényben jól látszott az egyetlen vonallal újrAhúzott szemöldökük, és persze a dühös afrikai sem volt egyedül, kövér barátja próbált az egyik kurvának udvarolni, ami abból állt, hogy megmarkolta a mellét, mire az a retiküljével fejbe vágta, amit a szenegáli határozottan élvezett. Ekkor a bődzsekis, aki az előbbi véletlen ütés után most már a vérző orrát fogta, a körülöttük álló, részben szolid, bundát és télikabátot viselő

nézőkre kiáltott, akik talán egy színházi előadás után a közeli divatos lokálba tértek be és éppen most indultak hazafelé: „Mit bámultok? Kinek verjem be a pofáját!”, amitől a fiatal fiút megint hisztérikus nevetőgörcs fogta el, s az egy pillanatra segítőkész járókelők továbbbsiettek, és előlről kezdődött a különös koreográfia: a bőrdzsekis erősen megmarkolta a fiú két vállát és mélyen a szemébe nézett, a fiú hagyta a földre esni a lila selyemdzsekit, ezen a barátja kiakadt. A fiú közben rágyújtott, vagy annyira hideg volt, hogy a szájából kiszálló pára füstnek tűnt, és továbbra is egyenesen a bőrdzsekis férfi szemébe nézett, aki ott folytatta, ahol korábban abbahagyta. „Aadtam rá okot, hogy ne nevezd a barátomnak?”, majd a fiú arcába sújtott az öklével, de úgy, hogy az öklét a fiú arca előtt az utolsó pillanatban megállította, amit az hunyorgás nélkül tűrt, ám mindeközben, és ez volt a baj gyökere, észrevétlenül veszélyesen közel kerültek a három kurvához és a két afrikaihoz, akik elindultak feléjük, közben az egyik nőnek letört a túsarkúja és a havas latyakban vészesen sántikálva jött utánuk.

„Kikaparom a szemedet!”, mondta rekedt hangon a szenegálinak, aki egyre jobban élvezte a helyzetet, persze nem tudta, hogy a bőrdzsekis – és már fél méterre sem volt egymástól a két társaság, s a kétféle indulat, hisztéria, libidó, mint ökörnyal a virágillattal, összekeveredett, nem tudta, hogy – fölhevült és erős alkoholos befolyásoltság alatt álló magányos férfi, aki semmit sem gyűlöl jobban a világon, mint ha kinevetik, és félig hátrafordulva, egy pillanatra elfordítva tekintetét a szemét most lehunyó fiatal fiúról – aki talán állva elaludt, vagy csak úgy tett, mint aki alszik –, félreértve a dagadt szenegáli szemtelen arckifejezését, végre levezetve a benne fölhalmozódott hatalmas feszültséget, mint egy párdúc vetette rá magát, és a fiatalokból álló társaság, amelyben már elcsitulni látszottak az indulatok, most érdeklődve fordult feléjük – – –

Valójában a következő történt: az étteremben, vagyis az éjszakai lokálban, ahol nem volt különösebben jó az étlap, nem is enni járt oda senki, ám étlapnak lennie kellett, szóval az étteremben kezdődött a pultos és az egyik vendég vitájával: ez a vita nem is volt igazi vita, egy bizonyos koktél összetételéről volt állítólag szó, és nem arról, mint utóbb többen állították, hogy a főpincér túlszámlázott volna, mire valaki a rendőrséggel kezdett fenyegetőzni, sőt, kiderült, hogy a fenyegetőző vendég a kerületi rendőrkapitányság nyomozója volt, aki azonnal szolgálatba helyezte magát, és akit hiába próbált az asztaltársaság lecsitítani, ráadásul hadonászni kezdett a szolgálati fegyverével, ami, mint tudjuk, szigorúan tilos, mire azonnal bejöttek az utcáról a kopasz biztonsági őrök, az egyik közülük, bizonyos P. Dániel, akit különösen az ilyen és ehhez hasonló kényes esetekben szoktak alkalmazni, mivel jó kapcsolatokat ápolt nem csupán a belügyminiszterrel, hanem az alvilág bizonyos köreivel is, odalépett a szolgálaton kívüli nyomozóhoz, de nem fejelte le rögtön, hanem, miután a fülébe súgott valamit, lekísérte a lokál alagsorába, ahol egyébként a konyha volt található, és miután nagyon sokáig nem jöttek vissza, ez érthető nyugtalanságot váltott ki a vendégek körében, különösen a szolgálaton kívüli nyomozó asztaltársaságánál. Valaki izgatottan mobiltelefonozni kezdett, ami elég nagy feltűnést keltett, és a nyomozóhoz tartozó hölgy, aki nem a nyomozó felesége volt, hisztérikusan követelte az asztal mellett álló biztonsági őröt, hogy világozsítsák fel, mi lett a férjével – pedig ugyebár nem volt a férje –, de a rendít-

hetetlen őr ugyanolyan keveset tudott a nyomozóról e pillanatban, mint a hölgy. Két biztonsági őr a kijárat elé állt, mint szokták tenni hasonló helyzetekben, tehát az a furcsa helyzet jött létre, hogy senki nem távozhatott el az étteremből, de erre odabent semmilyen magyarázatot nem tudtak adni, és ugyan előbb még senki sem akart távozni, hiszen még alig múlt éjfél, de most egyszerre mindenki menni akart. Sorban szólították a fizetőpincért, és a fizetőpincér, aki miatt különben az egész kezdődött – utóbb egyértelműen kiderült, hogy valóban túlszámlázott –, szinte érhetetlen gyorsasággal és hatékonysággal kezdett cehheket írni, ahelyett, hogy megnyugtatta volna a vendégeket, akik közül többen lemondták a rendelésüket. Különben, ha nem mondták volna le, akkor sem kaptak volna enni, mert a konyha mintegy varázsütésre leállt. A cehhek kiegyenlítése azonban nem mehetett túl gyorsan, hiszen voltak hosszabb asztalok is, amelyek körül tizenketten ültek, és nem mindenhol lehetett az egész asztalt egyben elszámolni, de még ha sikerült volna is egyben elszámolni az asztalt, vagy sikerült volna mindenki elé odatenni a megfelelő számlát, és fizettek volna is, akkor sem tudtak volna kimenni az étteremből. Néhány vendég már ott állt a biztonsági őrök előtt, bundában, nagykabátban, kérve, hogy engedjenek utat, de az őrök a tulaj utasítására vártak, mert ilyen esetben csakis a tulaj dönthetett, ezt az egyik biztonsági őr a másik rosszálló pillantásától kísérvé ki is bökte, „Akkor hívják ide a tulajt!”, kiáltotta egy bundás nő – érzékelhető, milyen gyakran a nők miatt törnek ki ezek a tömegverekedések, ők a katalizátorai, ámbár az is igaz, hogy a nők gyakran csupán békíteni próbálnak, amivel legtöbbször olajat öntenek a tűzre –, a főpincér eközben türelmesen járt egyik asztaltól a másikig, és mosolyogva hozta a számlákat, hóna alatt kis hitelkártyagéppel, mintha azt mondaná, hogy a sülyedő hajót ő fogja utoljára elhagyni, mindenki legyen teljesen nyugodt. Nyugalomról szó sem lehetett, a tulajdonos ugyanis nem került elő, de a nyomozó sem, akit levittek a pincébe (és egyébként, mint utólag kiderült, a vészkijáraton át már rég távozott), amitől sok vendégben joggal támadt rossz érzés, viszont a főpincér ragyogó mosollyal ment asztaltól asztalig, úgy viselkedett, mintha minden a legnagyobb rendben volna, mint a lezuhanás előtt a repülőgép kapitánya, aki gordonkahangon nyugtatja az utasokat, valamiféle turbulenciákat emlegetve, és arra inti őket, hogy feltétlenül kapcsolják be a biztonsági öveket, figyelmesen olvassák el a biztonsági előírásokat, melyek ott találhatóak előttük az ülések háttámláján levő tartóban. De a dolgok menetét nem lehetett megakadályozni: hirtelen felborult egy asztal, senki sem tudja, hogyan, az emberek felpattantak az asztalok mellől, lökdösődni és futkosni kezdtek a helyiségben, betörték a ruhatárba, és ekkor történt, hogy valaki nagy lendülettel egy faszéket hajított a vendéglő kirakatába, az üvegszilánkok szétszóródtak az utcán, a bőrdzsekis üvöltve átrohant az úttesten, keresztül a pofozkodó fiatalokon, hallani lehetett a szirénákat is, a közeli kapitányságról számos rendőrautó indult ki a helyszínre, ám a szűk, egyirányú utcákban nem tudtak elég gyorsan haladni, mire odaértek, a törött üvegcserepeken és egy vérfoltos szakadt ingen kívül már szinte semmi sem árukkodott a verekedésről, és az illetőnek, akit végül igazoltattak, bizonyíthatóan semmi köze nem volt a dologhoz, mindenesetre alaposan megmotozták, fölírták és a központnak is bediktálták az adatait, viszont kétségtelen tény, hogy magában a vendéglőben viszonylag nagy kár keletkezett.

Nem maradt más nyom a verekedés után, mint a verekedésben részt vevők listája, amelyet ezúttal közzéteszünk: Chantelle Weinreich, Bevin Schenk, Nael Velez-Colon, Jeremy Philip Weber, John Chapdelaine, Oskey Edge Smith, Zachery Garden, Joshua Zuniga, Scott Elwin Herbert, Laura Ellen Cutts, Josue Ricardo Porrata, Cecelia Joan Amili Saldina, Cristal Marie Lopez Correa, Jason Harley Olivera, Nagy Róbert, Elise Perrin, Lemond Gaitor, Ishana Edwards, Barbara E. Washington, Edward Lapuma, Kevin Joseph Hartmann, Bonnie K. Heiser, Donn M. Cross, Humberto Forte, Ewell Hurt, Lottie Lea Ferrell, Alan Geiss, Kip Kleckner, Marcus Lee Rodriguez, Stacy Snow, Israel Tolbert, Uriel Lorenzo Avecilla, Rhonda Kauz, Robert Price, Leshonda Rejeana Gagger, Ronald Robert Stepp, Benjamin King, Kimberly Ann Schoenwisser, Justin Little, Bethany Myers, David Fred Greco, Royce Wheeler, Paul Gelinau, Craig Howard Cebert, Keyautra Delmon, Javorise Watkins, Tenezia Cher Sims, Sheila Bryant és Ricci Benner.

